

A szovjet párt- és kormányküldöttség vezetője

NYIKITA SZERGEJEVICS HRUSCsov

Nemcsak a Szovjetunió életében, de az egész nemzetközi politikában kimagasló jelentőségű eseményként értékelik azt a tényt, hogy N. Sz. Hruscsovot választották meg a Szovjetunió Minisztertanácsának elnökévé.

A Szovjetuniónak az utóbbi időben elért rendkívüli politikai, gazdasági és tudományos eredményei éppen úgy, mint nagy nemzetközi sikerei és békekezdeményezései, összefonódnak Hruscsov nevével és személyiségével. A Szovjetunió Kommunista Pártjának élén kifejtett csaknem ötvenes tevékenysége idején mélyreható változások történtek és történnek a Szovjetunióban és a szovjet politikában. Itt mindenképpen a XX. kongresszus korszakalkotó eredményeire utalunk, és emellett olyan forradalmi merészséggel új kezdeményezésekre, mint például a szűzföldek feltörése: a Szovjetunió roppant iparának átszervezése; mélyreható változások a mezőgazdasági politikában — így például a termelészövetkezetek éppen most napirendre került ellátása saját tulajdonú gépekkel; a kapitalista világ legnagyobb hatalmának, az USA-nak merész kihívása versenyre az élelmiszerek termelése, az ipar fejlesztése és az életszínvonal emelése terén; a békekezdeményezések egymást követő sora, a milliárdnyi katonai lefegyverzéstől a csúcstalálkozó előkészítéséig.

Hruscsov kezdeményezéseinek kimagasló szerepe van abban, hogy az egész hatalmas szovjetországban hihetetlen erővel bontakozott ki a nép alkotó tevékenysége; az emberek megérezvén a régóta maradt elsőprős friss, élénk szellemet, új tervek, elgondolások, javaslatok tömegével álltak a XX. kongresszus határozataiban testet öltött politika oldalára.

Hruscsov 1894. április 17-én született a kurszki kormányzósg Kalininka falujában, bányász szülők gyermekeként. 1918-ban lépett be a kommunista pártba. A polgárháború viharában a déli fronton küzdött a népi hatalomért. Ezután a Donyec-medence bányáiban dolgozott, majd a moszkvai ipari akadémia elvégzése után különféle párttisztviselőket töltött be. 1935-től 1938-ig moszkvai párttitkár, 1938-tól pedig ukrán párttitkár volt. A Nagy Honvédő Háborúban a fronthadsergnél teljesített szolgálatot. Tevékenyen részt vett Sztálingrád védelmében, és a Sztálingrádot ostromló német haderők szétzúzásának előkészítésében.

Hruscsov 1934 óta tagja a párt Központi Bizottságának, 1939-ben választották a Politikai Bizottság tagjává. 1953 szeptemberében az SZKP Központi Bizottsága Hruscsovot a Központi Bizottság első titkárává választotta.

helyzetet. Dinamikus, fáradhatatlan és kimeríthetetlen energiájú egyénisége az új módszerek egész sorát honosította meg mind a Szovjetunió belső életében, mind az általános nemzetközi kapcsolatokban. Hruscsov volt az egyik kezdeményezője a vezető államférfiak személyes találkozóinak, amivel új, igen hasznos és célravezető elemet vitt be a két rendszer békés együttélésének megteremtését célzó államközi tárgyalásokba.

4 hónappal megelőzték az időt

A Beszáló-akna 301-es KISZ frontja év elején vállalt tette: augusztus 20-án befejezik éves tervüket. Vállalásukhoz híven becsülettel dolgoztak, s április 4-én augusztus 1-1 tervük teljesítésénél tartanak.

2,100.000 forint nyereségrészesedés

A Várpalotai Szénbányászati Tröszt 2 millió 100 ezer forintot kapott nyereségrészesedés visszatérítés címén. A számfeltétele munkákat megkezdtek és gondoskodnak arról, hogy április 15-ig az üzemek dolgozói ezt meg is kapják.

Teljesítették vállalásukat

Ferenc-bánya dolgozói a felszabadulási versenyre 25 százalékos teljesítmény növelést vállaltak. Ez azt jelenti, hogy a 8 csillós teljesítményt 10 csillóra növelik. Valamennyi front teljesítette vállalását. Legjobb eredménye a 70-es front kollektívájának volt.

A városi pártbizottság köszönti az élüzemeket

ERNŐ-BÁNYA, HEREND, PÉTI NITROGÉNműVEK, VÁRPAJÓTAI VASÚTÁLLOMÁS VEZETŐSÉGÉNEK KEDVES ELVTÁRSAK!

A Magyar Szocialista Munkáspárt Várpalota város Végrehajtó Bizottsága örömmel értesült arról, hogy üzemük elnyerte a büszke Élüzem címet. Tudjuk, hogy ezért a kimagasló eredményért, — sokszor igen nehéz körülmények között, — nagyon keményen meg kellett dolgozni. De most, amikor az eredmény elérése után gondolatban megszorítjuk az üzem minden becsületes dolgozójának a kezét és őszinte elismerésünket fejezzük ki az elért eredményekért, egyben kérjük az elvtársakat, hogy töreljen lenyúlással folytatni a harcot jobb eredmények eléréseért, szocialista hazánk erősítéséért.

Ehhez a munkához kívánunk az üzem dolgozóinak sok sikert, jó erőt és egészséget.

Várpalota, 1956. március 30-án.

Elvtársi üdvözléssel:

A Magyar Szocialista Munkáspárt Várpalota városi Végrehajtó Bizottsága.

A felszabadulási ünnepség műsora

Április 3-án az inotai, valamint a péti üzemeknél tartják meg a felszabadulási ünnepségeket. Április 4-én hajnalban zenés ébresztő, 9 órakor gyülekező a várpalotai dolgozóknak a sportpályán, az inotai dolgozóknak a két műút találkozásánál, a pétfürdői dolgozóknak pedig a benzinkút előtti térségen. Háromnegyed 10 órakor kezdődik meg a felvonulás a Szabadság-főterre, ahol katonai díszszemlével egybekötött ünnepség lesz. Az ünnepi beszéd után megkoszorúzzák a szovjet hősi emlékműveket, majd a felvonulás folytatódik a Köztársaság-térre (a volt frontharcos szobor térsége), ahol az 1956-os ellenforradalom hősi halált halt szovjet harcosok emlékművének teleplezésére kerül sor.

Börtönbüntetésre ítélték a rágalmazót

Nem mindennapos ügyet tárgyalt pénteken délelőtt a veszprémi járásbíró. Kóvári József várpalotai lakos ellen rágalmazás miatt emeltek vádat. Kóvári még az év elején, mint tartalékos tiszt Várpa-

lotán egy bizottság előtt jelent meg, amely alapos vizsgálat után tudomására hozta, hogy javaslatot tesz az illetékes szerveknek lefokozására. Ennek a bizottságnak tagja volt akkor Kiss János elvtárs, a Várpalotai

Városi Pártbizottság osztályvezetője, akit Kóvári — nyilvánvalóan bosszúból rendfokozatának elvesztéséért — megrágalmazott.

Kóvári József Várpalotán azt bizonyította, hogy Kiss János elvtárs 1944-ben mint katona a nyilas-eresztes párt tagja volt Sopronban, sőt vele fekete egyenruhában fegyveresen Kapuváron egy nyilas gyűlésen is találkozott.

Megvizsgálták a rágalmat és akkor kiderült, hogy ebből egy szó sem igaz.

Kiss János elvtárs nem volt a nyilas párt tagja és Sopronban, illetve Kapuváron sohasem járt. A Kóvári által említett időpontban katona volt ugyan, de Arad környékén tartózkodott, sőt meg is sebesült. Sebesülten először Budapesten, onnan pedig Lajoskomáromba, falujába került. Veszprémben a járásbírósg pénteken tárgyalta az ügyet.

Kóvári József nem először állt most a bíróság előtt. Ezideig már kétszer volt büntetve.

Egyszer lopásért 500 forint pénzbüntetésre, 1956-ban pedig a salgótarjáni járásbírósg okirathamisításért és silkkasztásért három évi börtönrre ítélte.

A bírónak arra a kérdésére, hogy csakugyan Kiss elvtársat látta-e Kapuváron, mint fegyveres nyilas, egyre csak azt hajlogatta:

— Ha tévedtem kérem, az nem volt rossz szándékú. A legtisztább közérdek vezetett, amikor ilyen állítottam. En ugyan nem vagyok párttag, de féltam a pártot. A pártba csetleg befurakodott ellenségre akartam felhívni a figyelmet.

Kóvári József „jós-ándékát” a bíróság természetesen kellőképpen méltányolta.

Mert a párt egy becsületes munkását rágalmazta, igyekezett leárthatni Kiss János elvtársan keresztül a Várpalotai Városi Pártbizottság, sőt a párt tekintélyét próbálta rombolni.

a veszprémi járásbírósg Kóvári Józsefet négyhónapi börtönbüntetésre ítélte és kötelezte a felmerült költségek megtérítésére.

Kóvári József az ítélet ellen fellebbezést jelentett be.

Tanulság a Kóvári ügyből az is, hogy

a rágalmazókkal szemben nem lehetünk elnézők, nem bánhatunk velük kesztyűs kézzel.

Fel kell fedni a személyüket, hiszen — mint a példa mutatja — egyik sem feddhetetlen ember.

Te kell leplezni a rágalmazókat, hogy a megérdemelt helyükre juttassuk őket — a börtönbe!

AZ ÚTTÖRŐKRŐL...

Ha az úttörőkről — méginkább az úttörő mozgalomról — akarunk írni, feltétlenül szükséges, hogy fejlődésünk vizsgálgjuk a legfiatalabb nemzedék útját, a felszabadulástól napjainkig.

Az ifjúságnak — különösképpen a tanuló ifjúságnak — minden időben volt egy olyan iskolánkfüvüli vagy szorosan az iskolához kapcsolódó szervezete, ahol felnőttek irányítása alatt nevelődött az ifjúság, a mindenkori uralkodó osztály politikai érdekeinek megfelelően. Ilyen szervezet volt az irredentista irányzatú cserkész-mozgalom, az egyházi irányítása alatt álló különféle kongregációk, gárdisták stb. A feudálkapitalista Magyarország uralkodó osztálya nagyon jól tudta, hogy a serdülő korban élő ifjúságot lehet a legkönnyebben a maga céljainak megnyerni, megmegtelyezni a fogékony lelkeket, zavart okozni az értelemben sők e tervszerűen előkészített zavarosban megsütyötték saját pesszenyjüket. Ifjúságunk legnagyobb része mire észretért volna, egy szennyes, igazságtalan, imperialista háború lövészárkában találta magát. Antihumanizmus, feleltlenség, mocsokban született gondolatok meghúzták azt a vonalat, amely elválasztotta ifjúságunkat a nép, a társadalom igazi érdekeitől.

A felszabadulás után merőben más irányt vett az ifjúság nevelése. Új iskolák, új emberek, becsületes pedagógusok, a szocialista társadalom, az egész nép érdekeinek megfelelően oktatták, nevelték jobb-kevesebb eredménnyel a legfiatalabb korosztályt, a tanuló ifjúságot. Az úttörő mozgalom létrejötté és működése mindörökre becsukta a kaput a múlt mögött. Szocialista hazafiságra, a nép szeretetére, proletár internacionalizmusra neveltük az úttörőket. Most nem az a legfontosabb, hogy elértük-e azt a célt, amit élénk tűzünk? Az ifjúság nevelésében voltak tennivaló és módszerbeli hibák, egyszerre sokat akartunk és valljuk be, megintgunk az új feladatok súlyos tömege alatt. Nem értettük meg teljesen a fiatalságot, nem tudtuk mindig az ő nyelvén beszélni, tizenkét-tizenhárom éves gyerekekből ántudatos felnőtteket akartunk egycsapásra teremteni. 1956. októberében ifjúságunk felkészen bekövetkezett a tragédia, egy rövid időre kétségbeesetten kísértett a múlt. Ezt a tragédiát tisztességtelen célok érdekében a „főcserkész urak” és a „hős keresztény ifjak” álnokul felhasználták, amikor apja és testvére ellen fegyvert adtak a gyermek kezébe.

Városunkban 1956. októberében megbenült az úttörőélet, de nem sok idő kellett annak, hogy újból vörösnyakendős gyerekeket láthattunk iskoláinkban, 1957. tavaszán megkezdődött az úttörőcsapatok szervezése. Ma már ott tartunk, hogy hétszáz gyermek készül az úttörő próba letételére. Az egész városban hatvan órsben foglalkozunk az úttörőkkel. A foglalkozások még nem a legszínesebbek, sokat kell tanulni és ez időt igényel. Úttörővezetőink szívvel-lelékkel dolgoznak a mozgalom érdekében, már lebizdítottuk a kezdés nehézségeit. Az a célunk, hogy úttörőink ne tekintsek a mozgalmat második iskolának, ne feszélyezze őket az iskolai rend. Legyenek vidámak, szárnyaljon szabadon a gondolat a fantáziá. Az úttörőcsapatok eddigi működéséből megállapíthatjuk, hogy az ifjúsági mozgalom a legjobb úton halad. A gyermekek érdekében tettük meg azt a lépést, hogyha mást nem is tudunk adni, mint egy rendkívüli kicsiny szobát, — de nem tanterem, amit a gyerekek magukénak vallanak, fiúk, lányok közösen tartják rendben, közösen és lelkesen díszítik a falakat. Ha bemeleg az ember a fiú-és leányiskola közös úttörő-helyiségébe, először megjéj, hogy ezt merjük úttörőszobának nevezni, de mikor körülnézett a lehetetlen helyiség falai pezsgő éléről tanúskodnak. Gyerekek készítették őrsifalakat, a szoba közepén rendbe rakott portya felszerelés, mind úttörő lelkesedést és odaadást tükröz... Az úttörővezetők, s most már az iskoláink tanfolyamait is azon dolgoznak, hogy minél jobban kitöltsék gyermekeink szabadidejét. Nem emlékeztetünk másra, mint a tél folyamán szervezett szánkó-versenyekre, vagy a most folyó természetjárásokra, hol az úttörők szabadban, szórakozva tanulják a turistajeleket és a feladatok végrehajtása után fáradtan, de mégis jókedvűen megfőzik a maguk egyszerű ebédjét.

Sokoldalúvá, színessé akarjuk tenni az úttörők életét, azt akarjuk, hogy mindenkor jól érezzék magukat. Tanuljanak becsülettel, szeressék hazájukat, népüket, tiszteljék szüleiket, társaikat és becsüeljék meg mindazt a sok iót, amit biztostunk számukra. Nem kalickában akarjuk nevelni őket, nem szépítünk, hanem a valóságot tárjuk fel előttük. Érezzék ök is a felelősséget munkájuk után. Megismertetjük velük a munka szépségeit, hogy jobban meg tudják becsülni. Várpalotán is szeretnénk megoldani azt, ami a pétfürdői

iskolában már kész valóság, hogy egy oly otthont biztosítsunk számukra, ahol a gyerekek a szórakozáson kívül megismerkedhetnek a legalapvetőbb munkafogásokkal. A pétfürdői — már felavatásra került — úttörőotthon a Péti Nitrogénművek, a Köolajipari Vállalat, a szülői munkaközösség húszezer forint értékben különböző szerzőkkel — szakköri foglalkozások bevezetésére — rádióval, lemezjátszóval, bútorokkal szerelte fel.

Helyes kezdeményezés, mert az ifjúság iránti felelősségérzetet tükrözi. Most már az a feladat, hogy a jól felszerelt otthont az úttörők nevelése érdekében jól kihasználják és erre megvan minden biztosíték. A nevelők és a szülői munkaközösség tagjai minden nap ott lesznek és irányítják a gyermekek foglalkozását.

Ha az úttörő mozgalom eddigi működését mérlegre tesszük, feltétlenül azt a következtetést vonhatjuk le, hogy eddig pozitív volt, ha nem is veszünk mást, mint azt, hogy az úttörők felévi tanulmányi átlaga jóval meghaladja az iskolák tanulmányi átlagát. Ezek az eredmények és jövő terveink megvalósítása kötelezettséget ró mindnyájunkra. Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni, — szinte már közhellyé vált — hogy nem mehetünk el csukott szemmel tanulóink nevelése mellett. Az úttörőcsapatokban folyó munka csak nagyobb kötelességet jelent számunkra, nem pedig arra engedélyt, hogy elkerüljük ezt a kérdést. Mindenkinek, szülőnek, pedagógusnak, az egész társadalomnak egyik legfontosabb és elsőrendű feladata, hogy megtegyen mindent a gyermekek nevelése érdekében. Ez nem kampányfeladat, nem hárfíthatjuk el a felelősséget vállunkról, nem választhatjuk el az úttörőben folyó nevelést az iskolától, a szülői házban folyó neveléstől. A gyermekek ért nevelő hatásának egységesnek kell lenni, jöjjön az az iskolától, a szülői háztól, vagy az utcáról. Eppen ez az igazság megvalósulása jelent nagy értéket Pétfürdőn. Nem vállalhatjuk azt a kockázatot, hogy még egyszer feleltlően elemek kiragadgálj kezünkől a tanuló ifjúságot. Több szeretetet, több megbecsülést kérünk az egész társadalomtól az úttörő mozgalommal szemben. Különösen sokat várunk a KISZ-től, jöjjenek és segítsenek, mert ha mindennap egy-egy követ szilárdan rakunk le a gyermeki lélekben, a jövő felnőtt nemzedékének szilárd erkölcsét építjük.

Pajor József.